

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

*Waar is een God als onze God,
die hoort naar onze beden.
Zijn kind'ren kennen geen verbod
om voor zijn troon te treden.
Die God van goedertierenheid
maakt als wij bidden geen verwijt
maar schenkt barmhartigheden.*

*De grote Hogepriester Gods
geeft kracht aan wat wij vragen.
Zijn trouw is als een vaste rots,
die nimmer zal versagen.
En ons gebed in Jezus' naam
is altijd voor God aangenaam,
door Hem God opgedragen.*

Het evangelie dat Johannes schreef (22)

Hoofdstuk 18

1 Na dit gezegd te hebben, ging Jezus met zijn discipelen naar de overzijde van de beek Kidron, waar een hof was, die Hij met zijn discipelen binnenging.

2 En ook Judas, zijn verrader, wist die plaats, omdat Jezus daar dikwijls was samengekomen met zijn discipelen.

3 Judas dan kwam daar, die een afdeling soldaten tot zijn beschikking had gekregen en dienaars van de overpriesters en de Farizeeën, voorzien van lantaarns, fakkels en wapenen.

In Joh. 13:2 lazen we dat de Here wist dat Judas Hem zou overleveren. Hij ging op eigen initiatief naar de plaats waar dat zou gebeuren. De Zoon van de Vader die gekomen was om Gods wil te doen, zoals Hij gezegd had in Joh. 6:38, ging hier, met elf discipelen die allen van Hem zouden vluchten, de verrader tegemoet die kwam met een legerafdeling en met de nodige knechten van zijn vijanden. Had Hij reden om voor hen te vrezen? Nee, Hij die alle dingen droeg door het woord van zijn kracht maakte hen bevreesd door slechts te zeggen wie Hij was:

4 Jezus dan, alles wetende, wat over Hem komen zou, kwam naar voren en zeide tot hen: **Wie zoekt gij?**

5 Zij antwoordden Hem: **Jezus de Nazireeër. Hij zeide tot hen: Ik ben het. En ook Judas, zijn verrader, stond bij hen.**

6 Toen Hij dan tot hen zeide: **Ik ben het, deinsden zij terug en vielen ter aarde.**

Hij vroeg wie zij zochten opdat de aandacht alleen op Hem gericht zou zijn en zijn discipelen vrij zouden kunnen heengaan:

7 Wederom dan stelde Hij hun de vraag: **Wie zoekt gij? En zij zeiden: Jezus, de Nazireeër.**

8 Jezus antwoordde: **Ik zeide u, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, laat dezen heengaan;**

9 opdat het woord vervuld werd, dat Hij gesproken had: **Wie Gij Mij gegeven hebt, uit hen heb Ik niemand laten verloren gaan.**

Hoe verblind moet Judas zijn geweest. Toen hij nog tussen de andere discipelen was, had hij de woorden van de Here gehoord: "Gij zijt niet allen rein." en "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: één van u zal Mij verraden." en tenslotte "Wat gij doen wilt, doe het met spoed." (Joh. 13: 11,21 en 27) Hij stond er bij toen zijn helpers achterover vielen toen de Here zei "Ik ben het".

Hij begeerde geld en zelfs voor zijn verraderswerk ontving hij geld. Lange tijd had hij het geld beheerd. Maar hier werd Judas zelf beheerd, door satan. Een weg terug was er niet meer.

Het begin was slechts hebzucht geweest, die van hem een dief maakte. Hij veroordeelde deze zonde echter niet en daardoor werd het steeds eenvoudiger om zijn geweten het zwijgen op te leggen. Spelen met zonde is spelen met vuur dat tenslotte de speler verbrandt.

10 Simon Petrus dan, die een zwaard had, trok het, en hij trof de slaaf van de hogepriester en sloeg hem het rechteroor af; de naam nu van de slaaf was Malchus.

11 Jezus dan zeide tot Petrus: Steek het zwaard in de schede; de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?

De woorden van de Here Jezus in vers 11 tonen ons de Zoon die de wil van de Vader zou doen.

De slaaf van wie Petrus het oor afsloeg, heette Malchus, dat is koning. Typisch de positie van de zondige mens: oorspronkelijk door God als koning in de aardse schepping gesteld, maar door de wil van satan te doen voortaan diens slaaf. En daartegenover Degene die vrijwillig een dienstknecht geworden is om de wil van God te doen, maar die uit Gods hand het koningschap over alles in hemel en op aarde zal ontvangen.

*Hoe diep viel hij die zich verhoogde:
Een slaaf, wat satan ook beoogde.
Hoe hoog zal God Hem eens verhogen
Die zich zo diep heeft neergebogen.*

*Noch satan, noch de mens bedacht
Wat Christus naar Gods wil volbracht.
De zege zal voor Jezus wezen
En wie Hem volgt hoeft niet te vrezen.*

12 De afdeling soldaten dan en de overste en de dienaars der Joden namen Jezus gevangen, boeiden Hem,

**13 en brachten Hem eerst voor Annas, want hij was de schoonvader van Kajafas, die dat jaar hogepriester was;
14 en Kajafas was het, die de Joden de raad had gegeven: Het is nuttig, dat één mens sterft ten behoeve van het volk.**

Maar goed dat daar een afdeling soldaten was, een overste en ook nog dienaars van de Joden. Met elkaar zouden zij die Ene wel kunnen overmeesteren. Die Ene echter had alle macht en hij genas de slaaf die gewond werd (Lukas 22:51). En toen? Toen liet Hij zich boeien. En geen van zijn belagers beseftte dat niet zij iets volvoerden, maar dat Hij volvoerde wat de wil van de Vader was.

Kajafas was dat jaar hogepriester, een vreemde notitie omdat een hogepriester naar het voorschrift van God voor het leven zijn functie vervulde. Er was dus wanorde op de plaats van het gerecht dat naar het Woord van God de hoogste instantie was. (zie Deut. 17:8-13)

Bovendien had de hogepriester reeds voordien de uitspraak gedaan dat het nuttig was dat de Here Jezus zou sterven. Hij had wel profetisch gesproken, maar had als opperste rechter nooit een vonnis mogen vellen voordat de zaak voor het gerecht was gebracht en de betrokkene was aangeklaagd en gehoord.

Ook mocht een eventueel vonnis niet bepaald worden door de vraag wat nuttig zou zijn. Een rechtscollega mag niet handelen naar wenselijkheid, maar uitsluitend naar recht.

**15 En Simon Petrus en een andere discipel volgden Jezus. En die discipel was een bekende van de hogepriester en hij ging met Jezus het paleis van de hogepriester binnen,
16 maar Petrus stond buiten aan de poort. De andere discipel dan, de bekende van de hogepriester, kwam naar buiten, en hij sprak met de portierster en bracht Petrus binnen.**

Op de vraag van Petrus in hfdst. 13:36 had de Here geantwoord: "Waar Ik heenga, kunt gij mij nu niet volgen, maar gij zult mij later volgen." Daarop had Petrus de Here ervan verzekerd dat hij zijn leven voor Hem zou inzetten en dat zal hij zeker gemeend hebben. Maar de Here had gezegd: "Uw leven zult gij voor Mij inzetten? Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de haan zal niet kraaien, eer gij Mij driemaal verloochend hebt."

Maar Petrus volgde toch en, geholpen door Johannes, kwam hij binnen. David had in Psalm 139:1-4 reeds gezongen: "HERE, Gij doorgrondt en kent mij; Gij kent mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijn gedachten; Gij onderzoekt mijn gaan en mijn liggen, met al

mijn wegen zijt Gij vertrouwd. Want er is geen woord op mijn tong, of, zie, HERE, Gij kent het volkomen;...”

De Here kent ons terwijl wij in veel opzichten onszelf niet kennen. Velen hebben ooit gedaan wat zij van zichzelf nooit gedacht hadden. In Jer. 17:9,10 lezen we: “Arglistig is het hart boven alles, ja, verderfelijck is het; wie kan het kennen? Ik, de HERE, doorgrond het hart en toets de nieren.”

Gij kunt Mij nu niet volgen, had de Here gezegd. Had Petrus meer aan zelfonderzoek moeten doen? Nee, hij had moeten luisteren en doen naar het woord van de Here.

De Here volgen op zijn weg van lijden naar de wil van de Vader? Wie zou dat kunnen? Liet Abraham niet zijn knechten beneden staan, toen hij met Izaäk de heuvel Moria op ging?

*Alleen, alleen, verlaten en gemeden,
alleen, alleen, geen mens stond Hem terzij,
alleen, alleen, met smeken en gebeden
heeft Hij gehoopt, gewacht op medelij.
Een gruwel voor de mensen om Hem heen,
zo leed de Heiland in het duister, heel alleen.*

*Alleen, alleen en zelfs door God verlaten,
alleen, alleen, door vijanden omringd.
Alleen, door vrienden in de steek gelaten
van wie nu rond uw troon het loflied klinkt.
Jezus droeg onze straf geheel alleen
en ons zond Hij gered, verlost in vrijheid heen.*

*Neen, nooit alleen met Hem aan onze zijde,
neen, nooit alleen want Hij verlaat ons niet.
Maar Hij, Hij moest alleen, verlaten lijden,
Hij droeg de schuld en Hij leed ons verdriet.
Uw roem, Heer Jezus, Lam van God is groot,
Want U verloste ons, de zondaars, door uw dood.*

“Laat dezen heengaan” had de Here Jezus gezegd. Maar Petrus meende dat de Here dat ten opzichte van Hem niet had hoeven zeggen. Hij was immers bereid met Hem in de dood te gaan. De test kwam zodra hij afweek en toch wilde volgen. Er was geen ernstige dreiging, het was maar een slavin die zich afvroeg of Petrus misschien een volgeling van de Here Jezus was. Zij heeft mogelijk geweten dat

Johannes een volgeling was en daarom gedacht dat de man voor wie Johannes een goed woordje deed ook wel een volgeling zou zijn.

17 De slavin dan, die portierster was, zeide tot Petrus: Gij behoort toch ook niet tot de discipelen van deze mens? Hij zeide: Ik niet!

Petrus stond waarschijnlijk nog bij de ingang en was nog nauwelijks binnengegaan. Maar de vraag van een vrouw was al voldoende om hem te laten schrikken. Met zijn voeten volgde Petrus een paar stappen ver, maar zijn hart kon die paar stappen niet meekomen.

Inderdaad: Here gij doorgrondt en kent ons. Laten we niet op onze eigen beoordeling vertrouwen, maar naar de woorden van de Here luisteren en handelen, want het rechte spoor is het spoor naar zijn Woord.

18 De slaven en de dienaars stonden zich te warmen bij een kolenvuur, dat zij aangelegd hadden, want het was koud, en ook Petrus stond zich bij hen te warmen.

Slaven en dienaars van de man die de rechter zou zijn van Hem aan wie de Vader alle oordeel heeft toevertrouwd. En onder hen bevond zich ook Petrus, slaaf van Jezus Christus. Hij warmde zich met hen. Geen verschil? Zeker wel, al werd dat door Petrus verdoezeld. Vergeefs echter, zoals later bleek.

**19 De hogepriester dan vroeg Jezus naar zijn discipelen en naar zijn leer.
20 Jezus antwoordde hem: Ik heb vrijuit tot de wereld gesproken; Ik heb voortdurend in de synagoge geleerd en in de tempel, waar al de Joden bijeenkomen, en in het verborgen heb Ik niets gesproken.
21 Waarom vraagt gij Mij? Vraag hun, die gehoord hebben, wat Ik tot hen gesproken heb; zie, dezen weten, wat Ik gezegd heb.**

Dat was wel heel merkwaardig. Moet een gevangene zelf het materiaal aandragen op grond waarvan hij beschuldigd kan worden? Het werd daardoor duidelijk dat men niets had om Hem te beschuldigen of aan te klagen.

**22 En toen Hij dit zeide, gaf een van de dienaars, die erbij stond, Jezus een slag in het gelaat en zeide: Antwoordt Gij zo de hogepriester?
23 Jezus antwoordde hem: Indien Ik verkeerd gesproken heb, geef aan wat verkeerd was, maar indien het goed was, waarom slaat gij Mij?
24 Annas dan zond Hem geboeid naar Kajafas, de hogepriester.**

Een rechter die geen aanklacht heeft en een dienaar van de rechter die de Gevangene zonder enige reden slaat. Daar stond de hoogste Rechter en berispte terecht zowel de rechter als zijn dienaar.

(Ik ben overtuigd, dat de weergave van vers 24 in de St. Vert. correct is: *Annas had Hem gebonden gezonden tot Kajafas, de hogepriester, in het Grieks een Aorist.*)

25 En Simon Petrus stond zich te warmen. Zij zeiden dan tot hem: Gij behoort toch ook niet tot zijn discipelen? Hij ontkende het en zeide: Ik niet!

26 Een der slaven van de hogepriester, een verwant van hem, wiens oor Petrus had afgeslagen, zeide: Zag ik u niet in de hof met Hem?

27 Petrus dan ontkende het wederom en terstond daarop kraaide een haan.

Wat wilde Petrus eigenlijk doen? De Here had niet gewild dat hij het zwaard gebruikte. Wat zou hij kunnen doen? Zich warmen. Het is wijsheid naar het woord van de Here te doen. Dat deed Petrus niet en daardoor kwam hij in gevaar. Een slaaf meende hem te herkennen, maar voor de derde maal verloochende Petrus zijn Meester, zoals de Here gezegd had. De haan kraaide. De goede Herder wil zijn schapen bewaren. Hij leidt hen op de juiste weg. Maar als een schaap van die weg afwijkt, dreigt er gevaar, ook vandaag nog.

28 Zij brachten Jezus dan van Kajafas naar het gerechtsgebouw. En het was vroeg in de morgen; doch zelf gingen zij het gerechtsgebouw niet binnen, om zich niet te verontreinigen, maar het Pascha te kunnen eten.

Vrome mensen waren zij. Als zij het gerechtsgebouw binnen gegaan waren, hadden zij zich mogelijk verontreinigd. Reeds voordat Jezus gevangen genomen was, hadden zij besloten Hem om te brengen, want: "de gehele wereld loopt Hem na". En de Here wist het alles. Hij kende van ver hun gedachten.

29 Pilatus dan kwam tot hen naar buiten en zeide: Welke aanklacht brengt gij tegen deze mens in?

30 Zij antwoordden en zeiden tot hem: Indien Hij geen boosdoener was, zouden wij Hem niet aan u overleveren!

Dat was echter geen antwoord op de vraag van Pilatus. Bovendien was het een leugen. Zij wisten dat Hij geen boosdoener was en toch leverden zij Hem aan Pilatus over.

“Spreekt gij, goden, inderdaad recht?” is reeds de vraag in Psalm 58:2. En de Here wist het, kende hun denken en bedoelingen. Ondanks dat gaf Hij zich over in hun handen. Hij was gekomen om de wil van de Vader te doen en daarom was, hoewel Hij een machteloos slachtoffer leek, het initiatief bij Hem.

31 Pilatus dan zeide tot hen: Neemt gij Hem en oordeelt Hem naar uw wet. De Joden dan zeiden tot hem: Het is ons niet geoorloofd iemand ter dood te brengen;

32 opdat het woord van Jezus vervuld werd, dat Hij gezegd had, aanduidende, welke dood Hij sterven zou.

Het is een en al onoprechtheid geweest wat zijn aanklagers hebben gedaan en gezegd. Al mochten zij mogelijk niemand doden, zij hielden zich daaraan niet. Zij hebben immers Stefanus gestenigd (Hand. 7:54-60) en zouden later ook Paulus omgebracht hebben als ze de kans gekregen hadden (Hand. 21:31). Nee, zij wilden de meest wrede dood voor Hem en daarmee zou ook Zijn eigen woord vervuld worden (Matth. 20:19).

33 Pilatus dan keerde terug in het gerechtsgebouw en riep Jezus en zeide tot Hem: Zijt Gij de Koning der Joden?

34 Jezus antwoordde: Zegt gij dit uit uzelf of hebben anderen u over Mij gesproken?

35 Pilatus antwoordde: Ben ik soms een Jood? Uw volk en de overpriesters hebben U aan mij overgeleverd; wat hebt Gij gedaan?

Ook dat was geheel in strijd met de normale rechtsgang. Hij was overgeleverd, maar zonder beschuldiging. En hier vroeg de rechter aan de Gevangene zichzelf te beschuldigen.

36 Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld; indien mijn Koninkrijk van deze wereld geweest was, zouden mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd; nu echter is mijn Koninkrijk niet van hier.

De Here is de God der waarheid en waarheid waren en zijn al zijn woorden. Zijn Koninkrijk is inderdaad niet van deze wereld. Maar zijn rijk zal straks wel de aardse schepping omvatten; dan zal de Vader alles onder zijn voeten leggen (Hebr. 2:5-17).

37 Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en

**hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder, die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem.
38 Pilatus zeide tot Hem: Wat is waarheid? En na dit gezegd te hebben, kwam hij weder naar buiten tot de Joden en zeide tot hen: Ik vind geen schuld in Hem.**

Pilatus was niet bezorgd voor het koningschap van de Here Jezus, want van oproer of verzet was niets gebleken en ook van elders was hem dat niet ter ore gekomen. Hij vroeg zich echter wel af of deze Man een koning was. Van een koning verwacht je immers heel wat anders. Maar de Here getuigde van de waarheid. En dat is een totaal andere maatstaf dan voor het koningschap van deze of gene gehanteerd wordt. Wie uit de waarheid was, zou naar Hem horen. Dat waren zij die Hem naar Pilatus gebracht hadden echter niet.

Pilatus kende echter geen waarheid noch de waarde daarvan. Een gevaar voor het Romeinse gezag zag hij beslist niet. En ook in ander opzicht kon hij niets vinden waarin deze gevangene schuldig was. Dat deelde hij dan ook aan de Joden mee. En toen? Toen had hij Hem moeten loslaten, zo nodig onder geleide, opdat zijn vijanden Hem niets zouden doen, zoals later ook Paulus door soldaten aan de moordlust van de Joden is ontrukkt (Hand. 23:12-35). In plaats daarvan liet hij de keuze aan de Joden met de volgende woorden:

**39 Maar bij u bestaat het gebruik, dat ik u op Pascha iemand loslaat: wilt gij dan, dat ik u de Koning der Joden loslaat?
40 Zij schreeuwden dan wederom en zeiden: Hem niet, maar Barabbas!
En Barabbas was een rover.**

Daarmee gaf de rechter aan de vijanden van deze Onschuldige de beslissing over zijn lot in handen. En in plaats van de Schuldeloze kreeg daardoor de rover Barabbas de vrijheid.

De vraag “spreekt gij, goden, inderdaad recht?” mag hier wel herhaald worden. Het woord rechtspraak is op het handelen van Pilatus inderdaad niet van toepassing.

~~~~~

De profetie van Ezechiël (34)

Het is alweer even geleden dat we Ezechiël overdacht hebben. We waren gebleven bij de beschrijving van de nieuwe tempel, waarbij opgemerkt is dat de tekst weergegeven zou worden met mogelijk enkele opmerkingen. (zie nr. 11 van Brood des Levens 2011)

Hoofdstuk 40 (vervolg)

We hebben hier een beschrijving van het heiligdom zoals dat in zijn laatste heerlijke vorm zal bestaan gedurende de gezegende regering van Jezus Christus.

Gezegend inderdaad, maar nog niet een toestand zoals die er zal zijn wanneer er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde is. Christus zal heersen in gerechtigheid, maar de mensen zullen dan nog mensen zijn als wij nu, met een zondige natuur. Het zal het vreedrijk zijn, de duizend jaren die in de Openbaring genoemd worden, waarvan de regering van Salomo een beeld is.

We moeten ons realiseren dat de profeet hier een beschrijving in detail krijgt van het huis Gods in Jeruzalem die het karakter van een voorschrift heeft. De Here laat niets over aan de vindingrijkheid van de mensen opdat het huis dat Hij met zijn heerlijkheid zal vullen, nauwkeurig zal voldoen aan wat met zijn heiligheid maar ook met zijn bedoelingen overeenstemt. Dat mag ons wel doen bedenken dat de Here in het Nieuwe Testament ook voorschriften heeft gegeven met betrekking tot zijn huis nu op aarde, dat is de gemeente Gods.

Wij kennen in de christenheid de synodes, de classes, de kerkenraden en onze gewoonten of voorschriften voor de diensten. Is dat alles in overeenstemming met hetgeen in Gods Woord over de gemeente, de dienst in de gemeente, de orde en de door God bedoelde gaven geschreven staat? Of hebben wij ook zelf zaken geregeld en voorschriften gemaakt, kerkelijke instanties bedacht en gesticht, waarbij we misschien meer met ons verstand dan met Gods wil en zijn Woord gerekend hebben?

Waar worden de diensten gekenmerkt door hetgeen in 1 Korinthiërs 14 over het samenkomen als gemeente geschreven is? Waar beseft

men nog dat het spreken van vrouwen in de gemeente tegen het gebod des Heren ingaat? Waar zijn de kerken of kringen, waar men de tucht volgens Bijbelse richtlijnen toepast en weigert verbonden te zijn met hen die niet in de opstanding van Christus geloven of zelfs niet in God geloven? Meent men niet dikwijls baas in eigen huis te zijn, terwijl men spreekt van Gods huis?

Zou de gemeente, het huidige huis van God dat gebouwd is met Jezus Christus als hoeksteen, waarin Hij woont met zijn Heilige Geest niet nog veel kostbaarder zijn in Gods ogen dan de toekomstige tempel in Jeruzalem, hoe heerlijk die ook wezen zal? Wie van de christenen realiseert zich dat nog?

14 Zo deed hij ook met de pilaren, zestig el, en bij de pilaren bevond zich de voorhof geheel rondom de poort.

15 En van de voorkant der poort, van de ingang af tot aan de voorkant van de voorhal der binnenste poort: vijftig el.

16 En er waren gesloten vensters van latwerk aan de kamers en aan haar muurvlakken, binnenwaarts gericht, in de poort aan alle zijden; zo ook aan de voorhallen; en vensters waren aan alle zijden binnenwaarts gericht, en aan de muurvlakken waren palmen.

17 Toen bracht hij mij naar de buitenste voorhof en zie, daar waren vertrekken en een plaveisel was er gemaakt, heel de voorhof rond; dertig vertrekken bevonden zich op het plaveisel.

18 Het plaveisel nu lag aan de zijkant der poorten overeenkomend met de lengte der poorten, het benedenste plaveisel.

19 Daarna mat hij de afstand van de voorkant der benedenste poort tot de voorkant van de binnenste voorhof aan de buitenzijde: honderd el, aan de oostzijde en aan de noordzijde.

20 Ook van de poort, die naar het noorden gericht was, aan de buitenste voorhof, mat hij de lengte en de breedte.

21 Haar kamers, drie aan weerszijden, haar muurvlakken en haar voorhal hadden dezelfde afmeting als de eerste poort, vijftig el lang en vijftientwintig el breed.

22 Ook haar vensters en haar voorhal en haar palmen hadden dezelfde afmeting als bij de poort, die naar het oosten gericht was; langs zeven treden steeg men naar haar op en dan lag de voorhal daarvoor.

23 Ook was er een poort aan de binnenste voorhof tegenover de poort naar het noorden, evenals naar het oosten; hij mat van poort tot poort: honderd el.

24 Toen voerde hij mij naar het zuiden, en zie, daar was een poort, die naar het zuiden gericht was. Hij mat haar muurvlakken en haar voorhal: dezelfde afmetingen.

25 Zij had, evenals haar voorhal, vensters aan alle zijden, gelijk aan de vorige vensters; vijftig el was de lengte en vijftientwintig el de breedte;

26 zeven treden voerden tot haar op; de voorhal lag dan daarvoor, en zij had palmen aan weerszijden aan haar muurvlakken.

27 Ook was er een poort aan de binnenste voorhof, aan de zuidzijde; hij mat van poort tot poort aan de zuidzijde: honderd el.

28 Daarop bracht hij mij naar de binnenste voorhof door de Zuidpoort, en hij mat de Zuidpoort: dezelfde afmetingen.

29 Ook haar kamers en haar muurvlakken en haar voorhal hadden dezelfde afmetingen; zij had, evenals haar voorhal, vensters aan alle zijden; vijftig el was de lengte en vijftientwintig el de breedte

30 en er waren voorhallen aan alle zijden, vijftientwintig el lang en vijf el breed.

31 Haar voorhal lag aan de kant van de buitenste voorhof, en er waren palmen aan de muurvlakken daarvan, en acht treden telde haar opgang.

32 Toen bracht hij mij naar de binnenste voorhof aan de oostzijde en hij mat de poort: dezelfde afmetingen,

33 haar kamers, haar muurvlakken en haar voorhal: dezelfde afmetingen. Evenals haar voorhal had zij vensters aan alle zijden; zij was vijftig el lang en vijftientwintig el breed.

34 Haar voorhal was aan de buitenste voorhof; aan de muurvlakken daarvan waren palmen aan weerszijden, en acht treden telde haar opgang.

35 Vervolgens bracht hij mij naar de Noordpoort; hij mat haar: dezelfde afmetingen,

36 haar kamers, haar muurvlakken en haar voorhal; zij had vensters aan alle zijden; zij was vijftig el lang en vijftientwintig el breed;

37 haar voorhal lag aan de buitenste voorhof; er waren aan weerszijden palmen aan haar muurvlakken; acht treden telde haar opgang.

Tot nog toe kregen we een min of meer technische beschrijving van de bouw van de tempel. In de volgende verzen wordt ons ook beschreven dat er in die toekomstige tempel geofferd zal worden:

38 Ook was er een vertrek, waarvan de ingang zich bij de muurvlakken der poorten bevond; daar spoelde men het brandoffer af.

39 In de voorhal der poort stonden aan weerszijden twee tafels om daarop het brandoffer, het zondoffer en het schuldoffer te slachten.

40 Aan de zijkant, aan de buitenkant, als men naar de ingang van de poort opsteeg noordwaarts, waren twee tafels, en aan de andere zijkant van de voorhal der poort eveneens twee tafels.

41 Er waren vier tafels aan elke zijkant van de poort: acht tafels, waarop men slachtte.

42 De vier tafels van het brandoffer waren van gehouwen stenen, anderhalve el lang en anderhalve el breed en een el hoog; daarop legde men de gereedschappen waarmee men het brandoffer en het slachtoffer slachtte.

43 Haken van een handbreedte waren aan alle zijden aan het gebouw bevestigd; op de tafels kwam het vlees van de offergave.

44 Aan de buitenzijde van de binnenste poort waren twee vertrekken in de binnenste voorhof, een aan de zijkant van de Noordpoort met de voorzijde op het zuiden en een aan de zijkant van de Zuidpoort met de voorzijde op het noorden.

45 Hij sprak tot mij: Dit vertrek met de voorzijde op het zuiden, is voor de priesters die in de tempel dienst doen,

46 en het vertrek met de voorzijde op het noorden, is voor de priesters die bij het altaar dienst doen; en wel de zonen van Sadok, die uit de zonen van Levi tot de HERE naderen om Hem te dienen.

47 Daarna mat hij de voorhof; de lengte was honderd el en de breedte honderd el, een vierkant; en het altaar stond voor het huis.

Het is dus duidelijk dat er in de toekomstige tempel offerdieren geslacht en geofferd zullen worden. Dat mag vreemd lijken omdat Christus het volmaakte offer heeft gebracht, maar zoals de offers die eertijds in Israël gebracht werden naar het volmaakte offer van Christus heenwezen, zullen de offers in de toekomst terugwijzen naar hetzelfde volmaakte offer van Christus, opdat men dat nooit zal vergeten.

48 Toen bracht hij mij naar de voorhal van het huis en mat het muurvlak van de voorhal, vijf el aan weerszijden, en de breedte van de poort, drie el aan weerszijden.

49 De lengte van de hal was twintig el en de breedte elf el, en wel bij de treden langs welke men tot haar opsteeg. En tegen de muurvlakken stonden aan weerszijden zuilen.

Hoofdstuk 41

1 Daarop bracht hij mij naar de hoofdzaal en hij mat de muurvlakken, zes el breed aan weerszijden; de breedte van de tent.

2 De breedte van de ingang was tien el, en de zijkanten van de ingang waren vijf el aan weerszijden. Ook mat hij de lengte van de hoofdzaal: veertig el, en de breedte: twintig el.

3 Toen ging hij naar het binnenvertrek en hij mat het muurvlak van de ingang: twee el, en de ingang: zes el, en de breedte naast de ingang: zeven el.

4 Vervolgens mat hij de lengte van het binnenvertrek: twintig el, en de breedte: twintig el, langs de hoofdzaal; en hij zeide tot mij: Dit is het Heilige der heiligen.

De maten van het Heilige der heiligen zijn gelijk aan de maten in de tempel die Salomo bouwde. En dat hoeft ons niet te verbazen.

De absolute heiligheid van de Here en zijn woning zijn niet aan verandering onderhevig. Hij blijft dezelfde.

5 Toen mat hij de muur van het huis: zes el dik, en de breedte van de ombouw: vier el, overal rondom het huis.

6 De zijvertrekken lagen in drie verdiepingen boven elkaar, in rijen van dertig; en er waren in de muur van het huis rondom inspruingen voor de zijvertrekken, opdat die gesteund zouden worden, want zij werden niet bevestigd in de muur van het huis;

7 en de omgevende zijvertrekken werden op elke hogere verdieping breder; de ombouw van het huis rees steeds hoger rondom het huis; zo kreeg het huis een verbreding naar boven toe, en men steeg uit de onderste verdieping naar de bovenste door de middelste.

8 Ik zag aan het huis rondom een verhoogd terras als onderbouw van de zijvertrekken; dit was een volle roede hoog: zes el, tot aan de aansluiting.

9 De dikte van de muur aan de buitenzijde van de uitbouw was vijf el, evenzo de breedte van het vrijblijvend gedeelte van het terras.

10 Tussen de zijvertrekken aan het huis en de dienstvertrekken was een breedte van twintig el, overal rondom het huis.

11 De ingangen van de zijvertrekken kwamen uit op het vrijblijvend gedeelte: een ingang op het noorden en een ingang op het zuiden; en de breedte van het vrijblijvend gedeelte was overal vijf el.

12 Het bouwwerk dat langs het plein aan de westzijde lag, had een breedte van zeventig el, terwijl de muur van het bouwwerk overal vijf el breed was; en de lengte ervan was negentig el.

13 En hij mat het huis; de lengte was honderd el; en ook van het plein met het bouwwerk en zijn muren was de lengte honderd el.

14 De breedte van de voorkant van het huis en van het plein op het oosten was eveneens honderd el.

15 Hij mat ook de lengte van het bouwwerk langs het plein, aan het achtereinde daarvan, en zijn galerijen aan weerszijden: honderd el; en hij mat het binnenste van de tempel en de voorhallen van de voorhof;

16 de drempel, de vensters van latwerk en de galerijen rondom alle drie (tegenover de drempel was aan alle zijden een houten beschot), de grond tot aan de vensters die bedekt waren,

17 de ruimte boven de ingang tot aan het binnenste vertrek toe, en buiten aan de gehele muur, geheel rondom, van binnen en van buiten.

18 Er waren cherubs en palmen aangebracht, telkens een palm tussen twee cherubs, en iedere cherub had twee aangezichten:

19 het aangezicht van een mens naar de palm aan de ene kant en het aangezicht van een leeuw naar de palm aan de andere kant. Die waren aan alle kanten aan het gehele huis aangebracht.

20 Van de grond tot boven de ingang waren de cherubs en de palmen aangebracht, en wel aan de muur van de tempel.

21 De tempel had viervoudige deurposten. En de voorkant van het heilige had hetzelfde voorkomen.

De cherubs doen denken aan de wezens die in hoofdstuk 1 beschreven zijn. Van hen wordt daar gezegd dat zij vier aangezichten hadden. Van de cherubs hier staat dat zij twee aangezichten hadden: van een mens en van een leeuw. Zij doen denken aan Hem wiens heerlijkheid in de toekomst die tempel zal vervullen, Jezus, de Nazarener, de Koning der Joden die de duizend jaren als Koning heersen zal.

22 Het altaar was van hout, drie el hoog en zijn lengte was twee el; en de hoeken daarvan, het voetstuk en de wanden waren van hout. En hij zeide tot mij: Dit is de tafel die voor het aangezicht des HEREN staat.

23 De tempel had evenals het heilige twee deuren.

24 De deuren hadden twee deurvleugels, twee draaiende deurvleugels, twee deurvleugels aan de ene deur en twee aan de andere.

25 Ook hierop, op de deuren van de tempel, waren cherubs en palmen aangebracht zoals op de muren aangebracht waren. En er was een houten afdak van buiten voor de voorhal.

26 En vensters van latwerk en palmen bevonden zich aan weerszijden aan de zijkanten van de voorhal, aan de zijvertrekken van het huis en aan de afdaken.

Vers 25 is blijkbaar moeilijk te vertalen. De Statenvertaling vermeldt niet een afdak maar dat het hout buiten voor de voorhal dik is. Evenals in de verzen 18-21 wordt er vermeld dat er cherubs en palmen zijn aangebracht. En of vers 26 correct is weergegeven lijkt mij ook onzeker.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

Geldzucht

(Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht. 1 Tim. 6:10)

Laat uw wandel zonder geldzucht zijn.. (Hebr. 13:5)

Is dit nu een onderwerp voor een blad als “Brood des Levens”? Misschien niet, misschien ook wel. De Heilige Geest heeft het nodig geoordeeld over dit grote gevaar vele malen in de Schrift te waarschuwen. En alle Schrift is immers door God ingegeven?

Wellicht is het nodig hier in alle rust eens met elkaar over na te denken. De wereld is nog nooit zo vol geweest van een keihard materialisme als in onze tijd. Men spreekt vaak van een “graacultuur”, een kwaad dat er overigens altijd al is geweest, maar nu tot volle ontplooiing komt. En zou deze “wortel van alle kwaad” onze huis- en (kerk)deuren voorbij gaan? Niets gaat ons voorbij. Nogmaals: het is een kwaad van alle eeuwen. Ik dacht aan enkele willekeurige voorbeelden uit het Oude en Nieuwe Testament, want ook de gelovigen van nu krijgen met betrekking tot deze zaak waarschuwing op waarschuwing.

- **Bileam.** Zeker, een goddeloos man, bezeten van macht en geld. Zou voor veel goud en zilver (beschikbaar gesteld door Barak, de koning van Moab) Israël vervloeken als God zelf dat niet had verhinderd (Num. 23/24). Zijn einde was, zoals we kunnen lezen in Num. 31:8, dat hij door het zwaard werd gedood. Dit einde wordt ons nog eens voorgehouden in Joz. 13:22. God liet en laat niet met zich spotten.
- **Achan.** De mensen in de wereld zouden zeggen: “wat heeft deze man in vergelijking met de grote rijkdommen van de buit van Jericho nu helemaal achterover gedrukt? Een mantel van Sinear (Babel: beeld van de wereld), 200 sikkels zilver en een staaf goud van 50 sikkels.” Nee, in vergelijking met wat er te roven was, leek dit niet erg veel; maar Achan overtrad het gebod van God en stopte de buit weg. Wat een vreselijk einde voor deze man en zijn familie: steniging in het dal Achor. Eens zal het dal Achor volgens Hosea 2:14 voor Israël een “deur der hoop” worden.
- **Gehazi.** Door leugens in het bezit gekomen van 2 talenten zilver en 2 bovenklederen. Wat heeft het hem gebracht? Melaatsheid voor hem en zijn nakomelingen (2 Kon. 5:27).
- **Hizkia.** Eigenlijk hoort deze koning in dit rijtje niet thuis. We lezen nergens van hem dat hij bezig was met het bijeen vergaren van geld.

Liet echter, helaas, vol trots zijn “geldpakhuis” zien aan de gezanten van de koning van Babel. Die kwamen met geschenken tot Hizkia en deze liet zich daardoor door hen verleiden. De satan is sluw, of zoals een oude broeder eens zei: het is een stiekemerd. En dat is hij: er altijd op uit om kinderen Gods te verleiden tot zonde (2 Kon. 20:12 e.v.). De profeet Jesaja moest Hizkia meedelen dat al die getoonde schatten als buit naar Babel zouden worden overgebracht plus nog een aantal van zijn zonen! Wat een ‘misser’ van deze vrome koning.

- **Judas.** Een weerzinwekkender voorbeeld van de geldzucht is er niet. Schijnheilig was zijn meelijwekkend betoog dat de door Maria duur gekochte nardusmirre, waarmee zij de Here Jezus zalfde, beter verkocht had kunnen worden om de opbrengst hiervan aan de armen te geven. “Maar dat zei hij omdat hij een dief was en de beurs had, en wegnam wat er in gedaan werd.” (Joh. 12:4-6) Zijn einde is bekend: hij verhing zich (Matth. 27:5 en Hand. 1:8). Wat een afschuwelijk einde voor een ‘discipel’ van de Heer, die drie jaar met zijn Meester wandelde, hoewel hij de Here nooit aansprak met Heer of Meester, maar altijd met “Rabbi”. Meer kon er bij Judas niet af. Hij verried Jezus voor 30 zilverlingen. Voor hem was er zelfs geen genade meer en hij is voor eeuwig verloren.
- Dit laatste geldt niet voor **Ananias en Saffira**, althans daar staat niets van in de Bijbel (Hand. 5). Zij hielden met leugens geld achter dat weliswaar het hunne was, maar verzochten door leugens de Heilige Geest. Het kostte beide het (aardse) leven. Bij het begin van de gemeente kwam heel sterk naar voren dat God niet met Zich laat spotten: “en er kwam vrees over heel de gemeente en over allen die het hoorden.”
- De **farizeeën** waren geldzuchtig (Luk. 16:14) en konden niet verdragen dat de Here Jezus leerde dat men niet God kon dienen en de Mammon. Niemand kan twee heren dienen.

Het zijn zomaar enkele personen uit de Bijbel, waarbij geld en bezit een grote rol in het leven speelde. Ongetwijfeld kunnen we er nog meer vinden in de Schrift.

Hoe kunnen wij staande blijven bij de roep van meer en meer en nog meer? Onze hemelse Vader geeft ons in het nog altijd rijke Westen heel veel aardse zegeningen. Paulus schrijft aan Timotheüs: “Hebben wij echter voedsel en kleding, dan zullen we daarmee tevreden zijn.” Ik vraag mezelf af: “bèn ik dat of .....?”

De schrijver van de Hebreeënbrief schrijft in hfdst. 13:5: “Laat dan uw wandel zonder geldzucht zijn en weest tevreden met wat gij hebt.” .....

Moeten we niet allemaal soms (of vaak?) de wens van ons hart tegengaan omdat het steeds meer wil? Niet voor niets lezen we in 2 Tim. 3:1-4: “Maar

weet dit, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen zijn: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldzuchtig,.....” En dat we in de laatste dagen leven voor de wederkomst van de Here Jezus maken deze verzen wel héél duidelijk.

Er is er maar Eén, die arm is geworden om u en mij schatrijk te maken. Het kostte Hem zijn kostbaar leven.

*Heer, hoe rijk zijn wij in U!
Alle schatten van dit leven
kunnen niet die blijdschap geven
die wij reeds genieten nu.
Heer, hoe rijk zijn wij in U!
Heer, hoe rijk zijn wij in U!*

G.L. 193:3

Uit de schatkist

“Ik nu hoorde het wel, maar begreep het niet....”

(Daniël 12:8)

“Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de
Schriften begrepen.”

(Lucas 24:45)

Tweetallen: De huizenbouwers

(Lucas 6:46-49)

De Here Jezus gebruikt in dit Bijbelgedeelte een gelijkenis om aan zijn toehoorders iets duidelijk te maken. De Here Jezus heeft vaker gelijkenissen gebruikt, enerzijds ter verheldering van een bepaald thema, maar anderzijds ook om geheimenissen uit te spreken die door de ongelovigen niet begrepen konden worden. Nadat de Farizeeën hadden gezegd dat de Here Jezus zijn wonderen deed door Beëlzebul, de overste der boze geesten, was het moment gekomen dat Hij niet meer rechtstreeks tot hen sprak maar via gelijkenissen. De discipelen verwonderden zich daarover, maar de Here Jezus maakte hen duidelijk dat Hij dat deed opdat zij ziende, niet zouden zien en horende, niet zouden horen (Matth. 13:10-15); zij waren te ver gegaan! De Here Jezus begint daarom in deze gelijkenis met de opmerking: “Wat noemt u Mij Here Here, en doet niet wat Ik zeg?” Dat is een probleem dat vaker voorkomt: de Here Jezus wel Here noemen, maar verder zijn geboden niet opvolgen.

De Here Jezus noemt drie stappen, die nodig zijn om Hem te dienen:

- tot Hem komen,
- naar zijn woorden horen,
- zijn woorden doen.

De eerste stap is de basis voor de volgende twee stappen; we moeten eerst tot Hem gaan, anders kunnen we ook zijn woorden niet horen. Het komt voor dat iemand veel kennis heeft van de woorden die de Here Jezus gesproken heeft, maar het belangrijkste toch mist, n.l. tot Hem komen. Dat wil zeggen dat Hij de Persoon is, die daardoor de Heer van je leven is geworden. Hij nodigt ook nu nog steeds iedereen uit, als Hij zegt: “Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven... en leert van Mij...” (Matth. 11:28,29^a).

De tweede stap die nodig is, is het luisteren naar zijn woorden. Zijn woorden kunnen we lezen in de Bijbel en alleen die woorden behoren maatgevend te zijn in ons leven. Bijbelverklaringen kunnen ons helpen om ons inzicht te vergroten, maar kunnen nooit als vervanging dienen van Gods Woord. Alles wat in de loop der eeuwen is vastgelegd in allerlei geschriften, behoort ondergeschikt te zijn aan de Bijbel en hebben geen gezag. Als wij spreken over het Oude en Nieuwe Testament, geldt daarvoor hetzelfde als

wat Paulus schreef over een menselijk testament: “niemand kan het ongeldig maken, of er iets aan toevoegen.” (Galaten 3:15).

De derde stap is om het gehoorde ook daadwerkelijk te doen. Het omzetten van zijn woorden in daden blijkt in de praktijk niet altijd eenvoudig te zijn, omdat het vaak indruist tegen onze oude natuur. Het in gehoorzaamheid doen wat de Here Jezus ons bevolen heeft, hetzij door Hem zelf, hetzij door zijn apostelen, wordt ook beloond, want de apostelen zeiden tegen de joodse raad, dat God de Heilige Geest geeft aan hen die Hem gehoorzaam zijn (Handelingen 5:32^b). Daardoor krijgen we dus ondersteuning die het ons gemakkelijker maakt om de woorden van de Here Jezus in daden om te zetten. We doen het dan niet meer in eigen kracht, maar als uit kracht door God verleend.

*Ja, dat woord van U, o Here,
is een onuitputbare mijn;
zij het ons streven, ons begeren,
delver in zijn schoot te zijn.
Doch niet louter tot vergaren
van die schatten spoort Gij ons aan;
Heer, uw woord getrouw bewaren
én te doen sta bovenaan.*

“Ik zal u tonen aan wie hij gelijk is.” Er is een overeenkomst tussen beide huizenbouwers; de eerste en de tweede stap hebben beiden gezet. Zij kwamen beiden tot de Here Jezus en hebben beiden naar zijn woorden gehoord. De eerste bouwer brengt het gehoorde in de praktijk, de tweede bouwer brengt het gehoorde niet in de praktijk en daardoor zijn de gevolgen dramatisch. Ogenschijnlijk lijkt het verschil klein, maar de laatste stap is essentieel voor het voortbestaan van het huis.

In een andere situatie legt de Here Jezus aan de oudsten en de overpriesters de volgende gelijkenis voor: “Iemand had twee kinderen. Hij ging naar de eerste en zei: kind, ga en werk vandaag in de wijngaard. En hij antwoordde en zei: ja heer, maar hij ging niet. Hij ging naar de tweede en sprak evenzo. En deze antwoordde en zei: ik wil niet, maar later kreeg hij berouw en ging toch. Wie van deze twee heeft de wil van zijn vader gedaan? Zij zeiden: de laatste.” (Matth. 21:28-31^a). De Here Jezus stemt in met hun antwoord, maar maakt hen vervolgens duidelijk dat zijzelf tot de eersten behoren; zij hadden wel gezegd alles te zullen doen wat God hen bevolen had, maar lieten het in de praktijk afweten (Ex. 19:8 en 32:1). Hun huis hield geen stand en de Here Jezus zei later tot hen:

“Zie, uw huis wordt u woest gelaten” (Matth. 23:38 St. Vert.). De verwoesting van hun huis, de tempel, is voltrokken in 70 n. Chr. door Titus Vespasianus. “Dwaalt niet, de Heer laat niet met Zich spotten” (Gal. 6:7).

De Here Jezus vertelt vervolgens wat de uitwerking is van het in de praktijk brengen van het gehoorde. De eerste bouwer gaat niet direct bouwen, maar hij gaat eerst ‘diep graven’. Hij neemt geen genoegen met een snelle oplevering van het huis, maar begint met een degelijke voorbereiding. Zoals ook de Joden in Berea deden, nadat ze Paulus hadden aangehoord: zij gingen dagelijks in de Schriften na, om te onderzoeken of hetgeen door Paulus was gezegd overeenstemde met de Schriften; zij groeven diep! (Hand. 17:10-12)

Als wij ook de moeite nemen om diep te graven, zullen we ervaren dat we uitkomen op de Rots, Jezus Christus (1 Kor. 10:4 en Jes. 44:8^b); een andere Rots kent God niet!

Nadat de graver op de Rots gestuit is, gaat hij het fundament leggen, waarop het huis gebouwd zal worden. De Bijbel laat er geen onduidelijkheid over bestaan, wie dat fundament is. Paulus leert ons: “Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen” (1 Kor. 3:11). Het bijzondere van deze bouwer is, dat hij zijn huis bouwt op een dubbele zekerheid:

- de Rots, die Jezus Christus is,
- het Fundament, dat ook Jezus Christus is.

Daardoor is zijn huis tegen alle weersinvloeden bestand en kan het niet aan het wankelen worden gebracht. Als wij gekomen zijn tot de Here Jezus en zijn woorden niet alleen horen, maar ook in daden omzetten, mogen we ons toerekenen wat geschreven staat: “Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk van de Here, wetend dat uw arbeid (het ‘doen’) niet vergeefs is in de Here”(1 Kor. 15:58).

Er is in deze gelijkenis in het evangelie van Lucas, een opmerkelijk verschil met de vergelijkbare gelijkenis in het evangelie van Mattheüs (Matth. 7:24-27). Ook de evangelist Mattheüs schrijft over twee huizenbouwers, waarvan de ene een ‘verstandig man’ en de andere een ‘dwaas man’ wordt genoemd; Lucas gebruikt deze aanduidingen niet. Maar het grootste verschil tussen beide gelijkenissen is dat er door Lucas vermeld wordt dat de eerste bouwer een fundament legt op de rots, terwijl Mattheüs helemaal niet spreekt over een fundament; wel over een rots. Waarom dit verschil?

Daarvoor moeten we teruggaan naar het onderwijs van de apostel Paulus. Hij zegt over het fundament het volgende: “Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig bouwmeester het fundament gelegd, waarop een

ander voortbouwt.” (1 Kor. 3:10). Paulus beschikte over ‘de genade’, die God hem had gegeven en die had hij nodig om het fundament, Jezus Christus, te kunnen leggen; zonder die genade was hem dat onmogelijk geweest.

In de volgorde, waarin de evangeliën in de Bijbel staan, wordt voor de eerste keer over genade gesproken door de engel Gabriël, toen hij tot Maria zei: “Wees gegroet, gij begenadigde,...gij hebt genade gevonden bij God” (Lucas 1:28,30). In het evangelie van Mattheüs (en ook Marcus) komt het woord ‘genade’ niet voor, dus kon Mattheüs ook niet schrijven over een ‘genade-fundament’ waarop de verstandige man het huis kon bouwen.

Lucas was de reisgenoot van Paulus en heeft de genade van God, die Paulus ontvangen had, van nabij meegemaakt. Aanvankelijk was Lucas alleen ‘verslaggever’ van de reizen die Paulus maakte, maar later werd hij ‘medegenoot’. (Let op de verandering in zijn verslaggeving, als de ‘zij’ vorm verandert in de ‘wij’ vorm; Hand. 16:6-13).

De tweede persoon in deze gelijkenis bouwt ook een huis; er is ijver genoeg, maar de juiste basis ontbreekt. Zowel de rots als het fundament ontbreken onder zijn huis. Paulus zegt over deze bouwers (o.a. de Joden) dat ze ijver voor God hebben, maar zonder verstand, omdat zij onbekend zijn met Gods gerechtigheid (Rom. 10:2,3). Zij zijn niet als de verstandige man, zoals Mattheüs die beschrijft, omdat zij de Rots, de Here Jezus, verworpen hebben. Hun eigen geschriften, waaronder de Talmoed, zijn het ‘zand’ waarop hun huis gebouwd is, maar in de (naaste) toekomst zal blijken dat hun huis geen stand zal kunnen houden als de oordelen over de wereld zullen komen. Er zal dan een ‘radeloze angst’ zijn, als de zee en de branding hun krachten, bulderend, op het huis zullen loslaten (Lucas 21:25,26).

Waarop, of beter gezegd, op Wie hebben wij ons geloofshuis gebouwd? Op menselijke geschriften en conciliebesluiten, of hebben wij ons huis gebouwd op de geschriften van de apostelen en de profeten? Rust ons geloofshuis op de Rots en het Fundament, Jezus Christus?

Als we de Rots en het Fundament gevonden hebben, is de enige vraag die nog overblijft: welke materialen gebruiken wij om ons huis te bouwen? Daarvoor noemt de Bijbel ons twee mogelijkheden, n.l. brandbare en niet-brandbare materialen.

De brandbare materialen zijn: hout, hooi en stro. Het vraagt weinig inspanning om deze materialen te verkrijgen: ze liggen voor het oprapen.

De niet-brandbare materialen zijn: goud, zilver en kostbaar gesteente. Deze liggen niet voor het oprapen, maar om deze stoffen te kunnen vergaren, moet 'diep gegraven' worden, en dat vergt veel inspanning.

De apostel zegt daarover: "Is er iemand, die op dit fundament bouwt met goud, zilver, kostbaar gesteente, hout, hooi of stro, ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken, omdat hij met vuur verschijnt, en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken. Indien het werk, dat hij erop gebouwd heeft standhoudt, zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, maar hijzelf zal gered worden, maar als door vuur heen" (1 Kor. 3:12-15).

Uit bovenstaand gedeelte wordt duidelijk dat het hierbij niet gaat om de behoudenis van de gelovige, want hij heeft zijn huis zowel op de juiste Rots als op het juiste Fundament gebouwd en daarmee is de behoudenis veilig gesteld. De 'vuurproef' heeft alleen betekenis voor het ontvangen van loon (Lucas 19:13-24). Onze werken kunnen de behoudenis niet tot stand brengen; "door genade (het fundament) zijt gij behouden, niet uit werken, opdat niemand roeme" (Efeze 2:8,9).

De Bijbel beschrijft nog een derde Man, die ook een huis bouwt, maar die niet beschreven wordt in de hiervoor genoemde gelijkenissen.

Toen de Here Jezus op aarde wandelde, hadden de mensen hun eigen mening over Hem. Ze vergeleken Hem met Johannes de Doper, Elia, Jeremia of één van de profeten. Maar de Here Jezus vraagt aan de discipelen wie zij zeggen dat Hij is. Als Petrus beleden heeft: "Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God" gaat de Here Jezus vertellen dat ook Hij gaat bouwen; een heel bijzonder huis n.l. de gemeente (Matth. 16:13-18).

In het fundament van dit 'gemeentehuis' ligt een heel bijzondere steen. De psalmist heeft daarover gesproken, nog voordat de Here Jezus op aarde gekomen was. Er staat: "De steen, die de bouwlieden versmaad hebben, is tot een hoeksteen geworden, van de Here is dit geschied; het is wonderlijk in onze ogen" (Psalm 118:22,23). Door de bouwlieden (de Joden) werd de Here Jezus afgewezen; Hij was de steen, die zij hadden afgekeurd (1 Petr.2:7,8). Toen heeft de Here ingegrepen en Hij, die aanvankelijk gekomen was als de steen in het fundament voor het Joodse volk, heeft toen een andere plaats gekregen; Hij werd 'verplaatst' en gesteld op de hoek van het fundament als hoeksteen. Op een hoeksteen komen de muren vanuit twee richtingen samen. De Hoeksteen (de Here Jezus) is nu, omdat de ongelovige Joden Hem verworpen hebben, de plaats geworden waar nu de gelovigen uit de Joden en uit de heidenen elkaar in de Here Jezus ontmoeten. Paulus zegt daarover: "Of is God alleen de God der Joden? Niet ook der heidenen? Zeker, óók der heidenen."(Romeinen 3:29)!

De Bijbel leert ons bovendien nog dat deze Hoeksteen, de Here Jezus, niet een dode steen is, maar de levende Steen, waarbij wij worden opgeroepen om ons te laten gebruiken als (eveneens) levende stenen, voor de bouw van een geestelijk huis (1 Petr. 2:4-6).

“Want in Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt, tot een woonstede Gods in de Geest.” (Ef. 2:21,22)

De betrouwbaarheid van dát bouwwerk is al beproefd toen, op het kruis van Golgotha, onder Gods oordeel, de watervloeden over Hem zijn gegaan (Ps. 88:8,17,18) en het vuur Hem heeft getroffen (Klaagl. 1:13^a). In Hem zijn wij veilig!

~~~~~

Aan Zijn voeten

Maria zat aan de voeten van Jezus om te leren.

(Lucas 10:39)

Maria zat aan de voeten van Jezus om vertroost te worden.

(Joh. 11:32)

Maria zat aan de voeten van Jezus om te dienen en te aanbidden.

(Joh. 12:3)

*Aan des Heilands voeten,
luist'rend naar de Heer,
zette zich Maria
van Bethanië neer.
Zij verkoos het goede deel,
wat ontving zij Godd'lijk veel!*

*Aan mijns Heilands voeten,
vindt mijn hart steeds vrêe,
van des hemels schatten,
deelt Hij mij daar mee.*

Joh. de Heer 243:1